

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko "P." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w E.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 lipca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 lipca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego i bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest wyodrębnienie w skardze kasacyjnej wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania oraz przedstawienie profesjonalnego wyводу prawnego nawiązującego do przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje bowiem sprawy jako sąd kolejnej instancji, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, przyjmowanym do rozpoznania nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 6 k.c. w związku z art. 71 i art. 105 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 2204, dalej - u.k.w.h.) w zw. z art. 95 ust. 1a ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. po. 2357, dalej - pr. bank.) w zw. z art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 95, dalej - pr. bank.) przez błędną wykładnię tych przepisów, a w konsekwencji ich nieprawidłowe zastosowanie i uwzględnienie powództwa, chociaż „wszelkie dowody przedstawione przez stronę powodową (...) sprowadziły się jedynie do przedłożenia dokumentów prywatnych niestanowiących pełnoprawnych dowodów w procesie cywilnym”. Stanowiska o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej pozwany nie uzasadnił odrębnie od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej. Jego wywód sprowadza się do podważania mocy dowodowej dokumentów, na podstawie których Sądy meriti dokonały ustaleń okoliczności istotnych w sprawie.

Już samo brzmienie żądania powoda, a mianowicie wskazanie, że pozwany ma odpowiadać za zaspokojenie dochodzonej kwoty z nieruchomości (art. 319 k.p.c.), jednoznacznie wskazuje na to, że powód zmierzał do zrealizowania rzeczowej odpowiedzialności pozwanego. Z ustaleń będących podstawą

rozstrzygnięcia wynika, że w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości stanowiącej własność pozwanego wpisana jest hipoteka kaucyjna do kwoty 2.350.000 zł, zabezpieczająca wierzytelność z umowy kredytowej, zawartej przez kredytobiorcę, za którego pozwany także poręczył z (...) Bank SA w K., którą to wierzytelność Bank przeniósł na powoda. Z istnieniem wpisu hipoteki kaucyjnej nie łączyło się i nie łączy domniemanie istnienia zabezpieczonej nią wierzytelności. Powód zaoferował dowody zmierzające do wykazania, że wierzytelność kredytowa powstała i w jakiej wysokości. Dowodem tym była sama umowa kredytowa, bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przeciwko pozwanemu, stwierdzający wysokość zadłużenia z tej umowy i zapatrzony sądową klauzulą wykonalności.

Pozwany akcentuje niekonstytucyjność przepisów stanowiących podstawę do wydawania bankowych tytułów egzekucyjnych, które na podstawie art. 777 § 1 pkt 3 k.p.c. mogły podlegać zaopatrzeniu sądową klauzulą wykonalności. Nie zauważa jednak, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 14 kwietnia 2015 r., P 45/12 (OTK-A 2015, nr 4, poz. 46) odroczył do 1 sierpnia 2016 r. utratę mocy obowiązującej przez przepisy uznane za niekonstytucyjne. W terminie, w którym przepisy te stanowiły jeszcze element systemu prawnego, doszło do ich uchylenia przez ustawodawcę ustawą z 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1854), z mocą od 27 listopada 2015 r. W art. 11 ust. 3 ustawy z 25 września 2015 r. ustawodawca postanowił, że bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie tej ustawy nowelizującej.

Bankowy tytuł egzekucyjny, którego dotyczy żądanie powoda rozpoznane w niniejszej sprawie został wystawiony 1 września 2014 r., a 21 listopada 2014 r. została mu nadana klauzula wykonalności. Ma zatem do niego zastosowanie powołany art. 11 ust. 3 ustawy z 25 września 2015 r., a przyczyny, z uwagi na które ustawodawca zdecydował się na takie rozwiązanie objaśnione zostały szczegółowo w zdaniu odrębnym sędziego TK P.T. do uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 kwietnia 2015 r., P 45/12.

Powód wylegitymował się zatem tytułem wykonawczym w celu wykazania, że istnieje wierzytelność dochodzona w pozwie, przeniesiona na niego na

podstawie umowy, do zawarcia której nie była konieczna zgoda dłużnika. Jeśli pozwany - jako poręczyciel zobowiązania kredytowego i odpowiadający także rzeczowo wobec wierzyciela - wierzytelność tę zaspokoił w całości lub w jakimś zakresie, to jego obowiązkiem było przedstawienie na to dowodów. To samo dotyczy zaspokojenia zobowiązania przez samego kredytobiorcę, gdyż w przypadku zobowiązania pieniężnego, to nie wierzyciel ma wykazywać w procesie o zasądzenie świadczenia, że pozwany dłużnik go nie spełnił, gdyż mu nie zapłacił, ale dłużnik ma wykazać, że zobowiązanie spełnił przez zapłatę lub w inny sposób prowadzący do jego umorzenia.

Powyższe okoliczności sprawiają, że skarga kasacyjna pozwanego nie może być uznana za oczywiście zasadną, a innych podstaw przyjęcia jej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie dostrzegł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 i z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu